

SAMEN ZIJN WE STERKER. SAMEN KUNNEN WE VECHTEN.
ALS HET MAAR NIET TE LAAT IS...

DE
OPKOMST
VAN NEGEN

THRILLER

Het vervolg op
IK BEN NUMMER VIER
DE KRACHT VAN ZES

PITTACUS LORE

Over het boek

Samen zijn we sterker. Samen kunnen we vechten. Als het maar niet te laat is.

Vier en Negen zijn op de vlucht voor de FBI en de Mogadoren. Vier is ervan overtuigd dat hij is verraden door zijn vriendin Sarah, die samenwerkt met de FBI. Zijn beste vriend Sam wordt gevangen gehouden door de Mogadoren en Vier wil hem het liefst zo snel mogelijk bevrijden. Maar Negen wil juist zo snel mogelijk op zoek naar Zes, want volgens hem maken ze zo een grotere kans om de Mogadoren te verslaan.

De pers over *Ik ben Nummer Vier*

'**** Een ontzettend spannend boek met een beetje liefdesdrama voor de meisjes en genoeg bloed, vuur en actie voor de jongens. Dus... vertel iedereen tussen de 14 en 94 over deze opvolger van de Twilight-serie.' – *Crimezone.nl*

'Barstensvol actie.' – *Publishers Weekly*

'Vol spanning. [...] Je gaat helemaal op in de wereld van deze tiener die afkomstig is van een andere planeet.' – *Chicago Tribune*

'Nummer Vier is een held voor deze generatie.' – Michael Bay, regisseur van *Transformers*

Over de auteur

Pittacus Lore is een Ouderling van Loriën aan wie het verhaal van de Negen van Loriën is toevertrouwd. Zijn verblijfplaats is onbekend.

Van dezelfde auteur

Ik ben Nummer Vier
De kracht van Zes
Zes – het begin (e-book)
De erfenis van Negen (e-book)

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

The Rise of Nine

© 2012 by Pittacus Lore

Vertaling

Aldert Geerlings

Omslagbeeld

Getty Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0207 9

ISBN e-book 978 90 449 6891 0

NUR 285

Pittacus Lore

De opkomst van Negen

A.W. Bruna Fictie

1

Zes

6A. Serieus? Ik kijk naar de instapkaart in mijn hand, die in grote letters aangeeft waar ik moet gaan zitten en ik vraag me af of Crayton deze stoel met opzet heeft gekozen. Het zou het toeval kunnen zijn, maar na alles wat er de afgelopen tijd gebeurd is, geloof ik niet meer zo in het toeval. Het zou me niet verbazen als Marina achter me ging zitten, in rij 7, en als ik Ella over het gangpad naar rij 10 zag lopen. Maar nee, de twee meisjes ploffen zonder ook maar iets te zeggen naast me neer, en beginnen net als ik iedereen die het toestel binnenkomt aandachtig op te nemen. Als je wordt opgejaagd, ben je voortdurend op je hoede. Je weet nooit wanneer er plotseling Mogadoren opduiken.

Crayton zal als laatste aan boord gaan, nadat hij heeft toegekeken wie er verder nog zijn ingestapt, en pas als hij het gevoel heeft dat deze vlucht absoluut veilig is.

Ik trek het schuifje voor het raam omhoog en kijk toe hoe de grondmedewerkers druk heen en weer lopen onder het toestel. In de verte zie ik het vage silhouet van de stad Barcelona.

Marina's knie gaat verwoed op en neer naast die van mij. De veldslag tegen een heel leger Mogadoren gisteren bij het meer, de dood van haar Cêpaan, de vondst van haar kist – en nu zal ze voor het eerst in bijna tien jaar de stad verlaten waarin ze haar kindertijd heeft doorgebracht. Ze is zenuwachtig.

‘Alles goed?’ vraag ik. Mijn haar, dat sinds kort blond is, valt voor mijn gezicht en ik schrik op. Ik was vergeten dat ik het vanochtend geverfd heb. Dit is maar één van de vele veranderingen die zich de afgelopen achtenveertig uur hebben voorgedaan.

‘Iedereen ziet er normaal uit,’ fluistert Marina, terwijl ze haar ogen op het drukke gangpad gericht houdt. ‘Voor zover ik kan zien, zijn we veilig.’

‘Mooi, maar dat is niet wat ik bedoelde.’ Zachtjes zet ik mijn voet op die van haar, zodat haar knie ophoudt met wippen. Ze werpt me een verontschuldigend glimlachje toe en richt haar aandacht dan weer op de instappende passagiers. Een paar seconden later gaat haar knie weer op en neer. Ik zie het hoofdschuddend aan.

Ik heb met Marina te doen. Ze heeft opgesloten gezeten in een afgelegen weeshuis, met een Cêpaan die weigerde haar te trainen. Haar Cêpaan was uit het oog verloren waarom we op de Aarde zijn. Ik doe mijn best om haar te helpen en de lege plekken in te vullen. Ik kan haar leren hoe ze haar kracht moet beheersen, en wanneer ze haar Erfgaven moet gebruiken. Maar ik probeer haar eerst te laten zien dat ze me kan vertrouwen.

De Mogadoren zullen boeten voor wat ze hebben aangericht. Omdat ze zo velen die ons dierbaar waren, zowel hier op Aarde als op Loriën, uit ons midden hebben weggerukt. Het is mijn persoonlijke missie om ze tot op de laatste toe te vernietigen, en ik zal ervoor zorgen dat ook Marina wraak kan nemen. Niet alleen is zij net haar beste vriend, Héctor, kwijtgeraakt in de strijd bij het meer, maar net zoals die van mij, is haar Cêpaan vlak voor haar neus vermoord. Dat zullen we allebei voor eeuwig met ons meedragen.

‘Hoe gaat het, Zes?’ vraagt Ella, en ze leunt over Marina heen.

Ik kijk weer uit het raam. De mannen onder het toestel beginnen hun apparatuur weg te halen, en ze zijn bezig met de allerlaatste controles. ‘Tot nu toe gaat alles goed.’

Ik zit recht boven de vleugel, en dat geeft me een prettig gevoel. Meer dan eens heb ik mijn Erfgave moeten gebruiken om een piloot uit een netelige situatie te redden. Eén keer, boven zuidelijk Mexico, heb ik mijn telekinese gebruikt om het toestel twaalf graden naar rechts te duwen, slechts enkele seconden voordat we tegen een berg zouden zijn gevlogen. Vorig jaar heb ik 124 passagiers veilig door een venijnig onweer boven Kansas weten te loodsen door het toestel te omhullen met een ondoordringbare wolk koude lucht. We schoten door de storm als een kogel door een ballon.

Als het grondpersoneel naar het volgende toestel gaat, volg ik Ella’s blik, die nu op het begin van het gangpad is gericht. We zitten allebei ongeduldig te wachten tot Crayton aan boord komt. Dat betekent dat alles in orde is, voorlopig in elk geval. Elke stoel is

bezet, op de stoel achter Ella na. Waar blijft ie nou? Snel kijk ik weer naar de vleugel, en ik speur de omgeving af op alles wat ongewoon is.

Ik buk me om mijn rugzak onder de stoel te duwen. Die is vrijwel leeg, en laat zich dus makkelijk dubbelvouwen. Crayton heeft hem voor me gekocht op de luchthaven. We moeten er alle drie uitzien als normale tieners, zegt hij, als middelbare scholieren die bezig zijn met een excursie. Daarom heeft Ella een biologieboek op haar schoot liggen.

‘Zes?’ vraagt Marina. Ik hoor hoe ze zenuwachtig haar veiligheidsgordel vastklikt en onmiddellijk daarna weer losmaakt.

‘Ja?’ antwoord ik.

‘Je hebt weleens eerder gevlogen, hè?’

Marina is maar een jaar ouder dan ik. Maar met die ingetogen, peinzende blik in haar ogen en haar nieuwe, verfijnde kapsel, waarbij haar haar tot vlak onder haar schouders komt, kan ze zich zonder moeite als een volwassene voordoen. Op dit moment zit ze echter op haar nagels te bijten en trekt ze haar knieën op tegen haar borst als een bang kind.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Het is niet zo erg, hoor. Als je je ontspant is het eigenlijk best wel gaaf.’

Terwijl we daar zo zitten, moet ik denken aan mijn eigen Cêpaan, Katarina. Niet dat ik ooit samen met haar in een vliegtuig heb gezeten. Maar toen ik negen jaar oud was, zijn we in een steegje in Cleveland ternauwernood aan de dood ontsnapt toen een Moga-door probeerde ons te vermoorden. Toen het voorbij was, waren we allebei overdekt met een dikke laag as. We waren heel erg geschrokken en Katarina besloot dat we naar Zuid-Californië moesten verhuizen. Onze vervallen bungalow met twee verdiepingen stond niet ver van het strand, en lag vlak bij Los Angeles International Airport. Elk uur kwamen er wel honderd vliegtuigen met brullende motoren overvliegen, zodat Katarina voortdurend haar lessen moest onderbreken, en ik ook voortdurend werd gestoord als ik eens even vrij had. In mijn vrije tijd speelde ik met mijn enige vriendinnetje, een mager buurmeisje dat Ashley heette.

Zeven maanden lang heb ik onder de aanvliegroute gewoond. ’s Ochtends waren de vliegtuigen mijn wekker, want ze kwamen

met brullende motoren recht over mijn bed gevlogen zodra de zon opkwam. 's Avonds waren ze onheilspellende geestverschijningen die me waarschuwden dat ik wakker moest blijven, dat ik erop voorbereid moest zijn om elk moment het dekbed van me af te werpen en een paar seconden later in de auto te springen. Omdat Katarina me nooit ver van huis liet gaan, vormden de vliegtuigen ook de soundtrack van mijn vrije middagen.

Op een van die middagen, net toen een reusachtig toestel dat overkwam de limonade in onze plastic bekertjes heen en weer liet schudden, zei Ashley: 'Volgende maand ga ik met mijn moeder bij mijn opa en oma op bezoek. Ik heb er zo'n zin in! Heb jij weleens in een vliegtuig gezeten?' Ashley zat voortdurend te vertellen over alle plekken waar ze naartoe was geweest en wat ze allemaal met haar familie deed. Ze wist dat Katarina en ik dicht bij huis bleven, en ze hield ervan om op te scheppen.

'Eigenlijk niet,' zei ik.

'Hoezo "eigenlijk niet"? Of je hebt weleens in een vliegtuig gezeten, of je hebt het niet. Geef het nou maar toe. Je hebt nooit gevlogen.'

Ik herinner me nog dat ik mijn gezicht rood voelde worden van schaamte. Haar woorden hadden hun uitwerking niet gemist. Een tijdje later zei ik: 'Nee, ik heb nooit in een vliegtuig gezeten.' Ik wilde haar vertellen dat ik wel aan boord was geweest van een veel groter toestel, dat heel wat indrukwekkender was dan zo'n stom vliegtuigje. Ik wilde haar vertellen dat ik met een ruimteschip van de planeet Loriën naar de Aarde was gekomen, en dat we meer dan honderd miljoen kilometer hadden afgelegd. Maar dat zei ik toch maar niet, want ik wist dat ik het bestaan van Loriën geheim moest houden.

Ashley lachte me uit. Zonder gedag te zeggen, ging ze naar huis om op haar vader te wachten, die straks thuis zou komen van zijn werk.

'Waarom hebben we nooit in een vliegtuig gezeten?' vroeg ik die avond aan Katarina, terwijl ze door de jaloezieën voor het raam in mijn slaapkamer naar buiten tuurde.

'Zes,' zei ze, en voordat ze zichzelf verbeterde, draaide ze zich naar me toe. '... Veronica, bedoel ik, vliegen is voor ons te gevaar-

lijk. Daarboven zouden we in de val zitten. Je weet toch wat er zou kunnen gebeuren als we hoog in de lucht zaten en er dan pas achter kwamen dat er Mogadoren aan boord waren?’

Ik wist precies wat er dan zou kunnen gebeuren. Ik kon me maar al te goed voorstellen wat een chaotische toestanden dat zou opleveren, de andere passagiers die gillend probeerden weg te kruipen onder hun stoelen, terwijl een paar reusachtige buitenaardse soldaten met getrokken zwaard over het gangpad renden. Maar dat weerhield me er niet van om eens iets doodgewoons te willen doen, zoiets wat iedereen deed, en gewoon met het vliegtuig van de ene stad naar de andere te gaan. Mijn hele leven op Aarde was ik niet in staat geweest om allerlei dingen te doen die voor andere kinderen van mijn leeftijd vanzelfsprekend waren. We bleven slechts zelden lang genoeg op één plek om me de gelegenheid te geven andere kinderen te leren kennen, laat staan om vrienden te maken – Ashley was het eerste meisje dat van Katarina ooit bij ons thuis had mogen komen. Soms, zoals in Californië, ging ik niet eens naar school, omdat Katarina dacht dat dat veiliger zou zijn.

Ik wist natuurlijk waarom dat allemaal nodig was. Meestal maakte ik me er niet al te druk om. Maar Katarina kon wel zien dat Ashleys neerbuigende houding me dwarszat. Toen ik daarna dagenlang helemaal niets zei, moet dat voor haar een kwelling zijn geweest, want tot mijn verrassing kocht ze twee retourtjes naar Denver voor ons. Het maakte niet uit waar we naartoe gingen – ze begreep wel dat ik gewoon eens wilde vliegen.

Ik vertelde het meteen aan Ashley.

Maar op de dag dat we zouden gaan, begon Katarina te aarzelen. We stonden in de vertrekhal en ze maakte een nerveuze indruk. Ze streek met haar hand door haar korte zwarte haar. Ze had het de vorige avond geverfd en geknipt, vlak voordat ze een nieuw paspoort voor zichzelf had gemaakt. Een gezin van vijf personen liep om ons heen op de stoep. Ze zeulden allemaal zware koffers achter zich aan, en links van me nam een moeder huilend afscheid van haar twee jonge dochters. Ik wilde niets liever dan meedoen, en gewoon deel uitmaken van dit alledaagse tafereeltje. Terwijl ik naast haar ongeduldig stond te draaien en te wiebelen, nam Katarina iedereen om ons heen aandachtig op.

‘Nee,’ zei ze een hele tijd later. ‘We gaan niet. Het spijt me, Veronica, maar het is het risico niet waard.’

We reden zwijgend naar huis, en lieten de krijssende vliegtuigmotoren boven ons het woord doen. Toen we uitstapten, zag ik Ashley op het verandatrapje van haar huis zitten. Ze keek toe hoe we naar huis liepen en vormde met haar mond geluidloos het woord *leugenaar*. De vernedering was vrijwel ondraaglijk.

Maar eigenlijk wás ik natuurlijk een leugenaar. Het was wrang. Sinds ik hier op Aarde was, had ik alleen maar gelogen. Mijn naam, waar ik vandaan kwam, waar mijn vader was, waarom ik niet een nachtje bij een ander meisje kon blijven logeren – mijn leven was een leugen en alleen door te liegen kon ik in leven blijven. Maar toen Ashley me een leugenaar noemde, en dat uitgerekend die ene keer dat ik de waarheid had gesproken, was ik zo boos dat ik geen woord meer kon uitbrengen. Ik stormde de trap op, sloeg de deur van mijn kamer met een klap achter me dicht en stompte woedend tegen de muur.

Tot mijn verrassing ging mijn vuist er recht doorheen.

De deur vloog open. Katarina had een keukenmes in de hand en stond klaar om toe te steken. Ze dacht dat het lawaai dat ze had gehoord wel afkomstig moest zijn van de Mogadoren. Toen ze zag wat er met de muur was gebeurd, drong het tot haar door dat er iets in mij veranderd was. Ze liet het mes zakken en glimlachte. ‘Vandaag is niet de dag waarop je gaat vliegen, maar waarop je met je training gaat beginnen.’

Zeven jaar later, terwijl ik met Marina en Ella in dit toestel zit, hoor ik de stem van Katarina in mijn hoofd weerklinken. ‘Daarboven zouden we in de val zitten.’ Maar nu ben ik daarop voorbereid, op een manier waarop Katarina en ik dat toen niet waren.

Sindsdien heb ik al tientallen keren gevlogen, en elke keer is het allemaal prima gegaan. Maar dit is wel de eerste keer dat ik heb gevlogen zonder gebruik te maken van de Erfgave van de onzichtbaarheid om stiekem aan boord te gaan. Ik weet dat ik nu veel sterker ben en met de dag sterker word. Als een paar Mogs mij hier zouden aanvallen, zouden ze niet voor een gedwee jong meisje komen te staan. Ik weet nu waartoe ik in staat ben; ik ben een soldaat, een krijger. Ik ben iemand om bang voor te zijn, niet iemand om jacht op te maken.

Marina laat haar knieën los en gaat rechtop zitten. Ze blaast haar ingehouden adem uit. Met een nauwelijks hoorbaar stemmetje zegt ze: ‘Ik ben bang. Ik wil gewoon dat we opstijgen.’

‘Het komt allemaal wel goed,’ zeg ik zachtjes.

Ze glimlacht en ik lach terug. Gisteren op het slagveld heeft Marina zich een sterke bondgenoot getoond, met verbazingwekkende Erfgaven. Ze kan onder water ademhalen, in het donker zien en de zieken en gewonden genezen. Zoals alle Gardes beschikt ze ook over telekinese. En omdat we zo dicht bij elkaar staan in de rangorde – ik ben nummer Zes en zij is nummer Zeven – hebben we een speciale band met elkaar. Toen de beschermformule nog van kracht was, en we alleen in de juiste volgorde gedood konden worden, zouden de Mogadoren eerst mij uit de weg moeten ruimen voordat ze haar konden doden. En mij zouden ze nooit te pakken krijgen.

Ella zit zwijgend aan de andere kant naast Marina. Terwijl we op Crayton zitten te wachten, slaat ze het biologieboek op haar schoot open en tuurt naar de bladzijden. Voor het toneelstukje dat we hier opvoeren is zo’n sterke concentratie helemaal niet nodig en ik wil net over Marina heen leunen om haar dat te zeggen, als ik zie dat ze helemaal niet zit te lezen. Ze probeert de bladzijde om te slaan met haar geest, om telekinese te gebruiken dus, maar er gebeurt niets.

Ella is wat Crayton een Aeternus noemt, iemand die geboren is met het vermogen om verschillende leeftijden aan te nemen. Maar ze is nog jong en haar Erfgaven hebben zich nog niet ontwikkeld. Die zullen komen als de tijd rijp is, hoe ongeduldig ze ook met pure wilskracht probeert die zich nu te laten ontwikkelen.

Ella is naar de Aarde gekomen aan boord van een ander schip, waarvan ik het bestaan niet wist totdat John Smith, nummer Vier, me vertelde dat hij het in zijn visioenen had gezien. Ze was nog maar een baby, en dat wil zeggen dat ze nu bijna twaalf is. Crayton zegt dat hij haar officiële Cêpaan is, omdat er geen tijd was om hem officieel aan haar toe te wijzen. Net als al onze Cêpanen heeft hij de plicht om Ella te helpen bij het ontwikkelen van haar Erfgaven. Hij heeft ons verteld dat er ook een kleine kudde Chimaera’s aan boord van hun schip was. Dat zijn Lorische dieren die in staat

zijn om van vorm te veranderen, en samen met ons strijd te leveren.

Ik ben blij dat ze er is. Nadat nummer Eén, Twee en Drie zijn gestorven, waren er nog maar zes over. Met Ella erbij zijn we met z'n zevenen. En zeven is een geluksgetal, als je in zulke dingen gelooft. Maar daar geloof ik niet in. Ik geloof in kracht.

Eindelijk perst Crayton zich door het gangpad. Hij heeft een zwart koffertje bij zich. Hij draagt een bril en een bruin pak dat hem wat te groot lijkt. Onder zijn fikse kin zit een blauw vlinderstrikje. Hij wordt verondersteld onze leraar te zijn.

'Hallo, meisjes,' zegt hij, en hij blijft naast ons staan.

'Ha, meneer Collins,' zegt Ella.

'Het toestel is helemaal afgeladen,' zegt Marina. Dat is een code en het betekent dat niemand er verdacht uitziet. Om hem te laten weten dat ik op de grond ook niets vreemds heb gezien, zeg ik: 'Ik probeer straks wat te slapen.'

Hij knikt en gaat op de plaats recht achter Ella zitten. Daarna leunt hij naar voren, tussen Ella en Marina in, en zegt: 'Tijdens de vlucht kunnen jullie mooi je huiswerk maken.'

Dat betekent: blijf op je hoede.

Toen we Crayton voor het eerst ontmoetten, wist ik niet wat ik van hem moest denken. Hij is streng en driftig, maar hij lijkt het hart op de juiste plaats te hebben en hij weet enorm veel van de wereld en van de actualiteit. En ook al is hij dan misschien geen officiële Cêpaan, toch neemt hij zijn taak serieus. Hij zegt dat hij voor elk van ons zijn leven zou geven. Hij zal alles doen om de Mogadoren te verslaan en ons wraak te laten nemen. Ik geloof hem op alle punten.

Toch zit ik met tegenzin in dit toestel naar India. Ik wilde zo snel mogelijk terug naar de Verenigde Staten, terug naar John en Sam. Maar gisteren, toen we boven op de dam naar de bloedige restanten van de slachtpartij bij het meer stonden te kijken, vertelde Crayton ons dat Setrákus Ra, de machtige leider van de Mogadoren, binnenkort de Aarde zou bereiken, als hij er niet al was, en dat zijn komst een teken was dat de Mogadoren hadden begrepen dat we een bedreiging voor hen vormden en dat ze nu nog meer hun best zouden doen om ons te vermoorden. Setrákus is min of meer

onoverwinnelijk. Alleen Pittacus Lore, de machtigste leider van de Loriën, zou in staat zijn om hem te verslaan. We schrokken ons wild. Als hij onoverwinnelijk was, wat stond de rest van ons dan te wachten? Toen Marina dat vroeg, en wilde weten hoe iemand van ons dan ooit zelfs maar een kans zou hebben om hem te verslaan, vertelde Crayton ons nog meer schokkend nieuws, iets wat alle Cêpanen te horen hadden gekregen. Een van de Gardes – een van óns – werd verondersteld even sterk te worden als Pittacus Lore, en diegene zou Setrákus Ra kunnen verslaan. We moesten gewoon maar hopen dat dat niet Eén, Twee of Drie was geweest, maar iemand van ons die nog leefde, want dan hadden we nog een kans. We moesten gewoon maar afwachten en kijken wie het was, en dan maar hopen dat deze enorme vermogens zich snel zouden openbaren.

Crayton denkt dat hij hem gevonden heeft – de Garde die over dezelfde krachten beschikt als Pittacus.

‘Ik heb iets gelezen over een jongen in India die over buitengewone vermogens schijnt te beschikken,’ vertelde hij ons toen. ‘Hij woont ergens hoog in de Himalaya. Volgens sommige mensen is hij een reïncarnatie van de hindoegod Vishnu, anderen geloven dat hij een buitenaards wezen is dat zich voordoet als mens, en dat hij over het vermogen beschikt om zijn lichamelijke verschijning te veranderen.’

‘Net zoals ik, papa?’ had Ella gevraagd. Die vader-dochterrelatie van hen had me verrast. Ondanks mezelf voelde ik een lichte jaloezie – omdat zij nog steeds een Cêpaan had, iemand die haar met raad en daad kon bijstaan.

‘Hij verandert niet van leeftijd, Ella. Hij verandert zich in allerlei beesten en andere wezens. Hoe meer ik over hem lees, hoe meer ik denk dat hij een lid van de Garde is, en dat hij degene is die over alle Erfgaven beschikt, degene die het tegen Setrákus Ra kan opnemen. We moeten hem zo snel mogelijk zien te vinden.’

Ik wilde op dat moment niet verwickeld raken in een zinloze zoektocht naar een ander lid van de Garde. Ik weet waar John is, of waar hij verondersteld wordt te zijn. Ik kan Katarina’s stem horen, die er bij me op aandringt op mijn gevoel te vertrouwen, en mijn gevoel zegt me dat we nu voor alles John moeten zien te vinden.

Dat is de minst riskante zet. Het is in elk geval heel wat minder riskant dan de halve wereld rondvliegen op basis van Craytons vermoedens en wat geruchten op internet.

‘Het zou een valstrik kunnen zijn,’ zei ik. ‘Wat als het een gerucht is dat speciaal in het leven is geroepen om ons in de val te lokken?’

‘Ik begrijp dat je ongerust bent, Zes,’ zei Crayton. ‘Maar neem maar van mij aan dat ik een meester ben wat betreft verzonnen verhalen op internet. En dit is geen verzonnen verhaal. Er zijn veel te veel verschillende bronnen die naar die jongen in India wijzen. Hij is niet op de vlucht. Hij is niet ondergedoken. Hij is gewoon zichzelf, en kennelijk beschikt hij over grote krachten. Als hij inderdaad een van jullie is, dan moeten we hem zien te bereiken voordat de Mogadoren hem te pakken krijgen. Zodra we klaar zijn met dit uitstapje, gaan we naar Amerika om nummer Vier te zoeken.’

Marina keek me aan. Ze wilde John al net zo graag zien te vinden als ik – ze had het nieuws over zijn activiteiten online gevolgd, en net als ik had ze het diepe intuïtieve gevoel gehad dat hij een van ons was, een gevoel dat ik had bevestigd. ‘Beloof u dat?’ vroeg ze Crayton. En die had geknikt.

Mijn gemijmer wordt ruw onderbroken door de stem van de captain. We gaan opstijgen. Ik wil het toestel zo graag met pure wilskracht naar West-Virginia loodsen. Naar John en Sam. Ik hoop dat het goed met hen gaat. Telkens weer komt er een beeld in me op van John die in een gevangenis zit. Ik had hem nooit moeten vertellen over de Mogadorenbasis in de berg, maar John wilde zijn kist terug en ik zou hem op geen enkele manier kunnen overhalen om die achter te laten.

Het toestel taxiet over de startbaan en Marina pakt mijn pols vast. ‘Ik zou zo graag willen dat Héctor erbij was. Die zou nu iets slims zeggen, zodat ik me wat meer op mijn gemak voelde.’

‘Het is goed,’ zegt Ella, en ze pakt Marina’s andere hand vast. ‘Je hebt ons.’

‘En ik zal kijken of ik iets kan bedenken,’ zeg ik hulpvaardig.

‘Dankjewel,’ zegt Marina, al klinkt het meer als iets dat het midden houdt tussen hikken en angstig naar adem happen. Ik laat toe dat haar nagels zich diep in mijn pols boren. Ik lach haar bemoedigend toe en een minuut later zijn we hoog in de lucht.

2

Vier

De afgelopen twee dagen ben ik voortdurend even bij kennis geweest en dan weer bewusteloos geraakt, terwijl ik werd gesteerd door misselijkheid en hallucinaties. De effecten van het blauwe krachtveld om de berg van de Mogadoren hebben veel langer aangehouden dan Negen had gezegd, zowel geestelijk als lichamelijk. Om de paar minuten voel ik mijn spieren verkrampen en schiet er een scherpe pijn door mijn lijf.

Ik probeer mezelf af te leiden van deze kwelling door mijn blik over het piepkleine slaapkamertje in dit vervallen en verlaten huis te laten gaan. Negen had geen weerzinwekkender onderduikadres kunnen vinden. Ik kan mijn ogen niet vertrouwen. Ik zie het patroon op het gele behang tot leven komen, en de motieven van het dessin als mieren in lange rijen over de beschimmelde plekken marcheren. Het gescheurde plafond lijkt wel te ademen, want het gaat met angstaanjagende snelheid omhoog en omlaag. Er zit een groot en rafelig gat in de muur tussen de woon- en slaapkamer, alsof iemand er met een voorhamer op heeft staan inbeuken. De vloer is bezaaid met platgetrapte bierblikjes en de plinten zijn door ongedierte aan flarden gereten. Ik hoor dingen rondscharrelen in de boom voor het huis, maar ik ben te zwak om daarvan te schrikken. Gisternacht werd ik wakker toen er een kakkerlak over mijn wang liep, maar ik kon nauwelijks de energie opbrengen om hem weg te slaan.

‘Hé, Vier?’ hoor ik door het gat in de muur. ‘Ben je wakker? Het is tijd voor de lunch en je eten wordt koud.’

Moeizaam sta ik op. Mijn hoofd tolt terwijl ik door de deuropening naar de vroegere woonkamer strompel, en ik plof op het aftandse grijze kleed. Ik weet dat Negen hier ergens moet zijn, maar ik kan mijn ogen niet lang genoeg openhouden om hem te vinden.

Ik wil alleen maar mijn hoofd op Sarahs schoot leggen. Of op die van Zes. Een van beiden. Ik kan niet helder denken nu.

Iets warms raakt mijn schouder. Ik laat me op mijn rug rollen en zie Negen boven me op het plafond zitten. Zijn lange zwarte haar hangt naar beneden de kamer in. Hij knaagt ergens op en zijn handen glimmen van het vet.

‘Waar zijn we ook alweer?’ vraag ik. Het zonlicht dat door de ramen naar binnen valt, is te fel voor me, en ik knijp mijn ogen dicht. Ik heb meer slaap nodig. Ik heb íéts nodig, wat dan ook, om weer helder te kunnen denken en mijn kracht terug te krijgen. Mijn vingers frommelen aan mijn blauwe amulet, in de hoop dat dat me op de een of andere manier energie zal geven, maar het blijft koud op mijn borst rusten.

‘Het noordelijke deel van West-Virginia,’ zegt Negen tussen twee happen door. ‘We hadden geen benzine meer, weet je nog?’

‘Heel vaag,’ fluisterde ik. ‘Waar is Bernie Kosar?’

‘Buiten. Dat dier doet echt nooit iets anders dan de wacht houden. Hij is cool. Vertel eens, Vier, hoe is hij uitgerekend bij jou terechtgekomen?’

Ik kruip in een hoek van het vertrek en duw mijn rug omhoog tegen de muur. ‘BK was bij me op Loriën. Toen heette hij Hadley. Ik denk dat Henri dacht dat het wel goed zou zijn om hem mee te nemen.’

Negen gooit een botje weg. Het stuitert tegen het plafond. ‘Ik heb als kind ook een paar Chimaera’s gehad. Hoe ze heetten weet ik niet meer, maar ik zie gewoon voor me hoe ze door het huis heen renden en van alles kapot beten. Ze zijn gesneuveld in de oorlog, terwijl ze mijn familie probeerden te beschermen.’ Negen zwijgt even, en klemt zijn kaken op elkaar. Het is voor het eerst dat hij tegenover mij eens niet zo stoer doet, en dat is goed om te zien, ook al is het maar van korte duur. ‘Dat is in elk geval wat mijn Cêpaan heeft verteld.’

Ik tuur naar mijn blote voeten. ‘Hoe heette jouw Cêpaan?’

‘Sandor,’ zegt hij, en hij staat op. Hij staat nu op het plafond en hij heeft mijn schoenen aan. ‘Het is raar. Ik kan me letterlijk niet herinneren wanneer de vorige keer was dat ik zijn naam hardop heb gezegd. Op sommige dagen kan ik me zijn gezicht nauwelijks

meer voor de geest halen.’ Zijn stem verhardt zich en hij doet zijn ogen dicht. ‘Maar zo gaat het nou eenmaal, denk ik. Of wat dan ook. Cêpanen kunnen opgeofferd worden.’

De laatste zin doet een golf van woede door me heen gaan. ‘Henri was niet iemand om zomaar op te offeren, en dat geldt ook voor Sandor! Geen enkele Loriër is ooit iemand geweest die zomaar opgeofferd kon worden. En geef me mijn schoenen terug!’

Negen schopt mijn schoenen uit, zodat ze op de vloer ploffen, en neemt daarna rustig de tijd om over het plafond naar de muur en over de muur naar beneden te lopen. ‘Goed, goed, ik weet best dat hij niet zomaar opgeofferd kon worden, maar soms is het gewoon gemakkelijker om er op die manier over te denken, weet je wel? Sandor was in feite een fantastische Cêpaan.’ Negen heeft de vloer bereikt en torent nu hoog boven me uit. Ik was vergeten hoe lang hij is. Intimiderend. Hij duwt een handvol van het spul dat hij heeft zitten eten in mijn gezicht. ‘Wil je het hebben of niet? Anders eet ik het allemaal op.’

Ik voel hoe mijn maag begint te rommelen. ‘Wat is het?’

‘Geroosterd konijn. Het beste wat de natuur te bieden heeft.’

Ik durf mijn mond niet open te doen om antwoord te geven, omdat ik bang ben dat ik dan moet overgeven. In plaats daarvan storm ik terug naar de slaapkamer, zonder aandacht te besteden aan het harde gelach achter me. De slaapkamerdeur is zo kromgetrokken dat het bijna onmogelijk is hem dicht te krijgen, maar ik duw hem zo stevig mogelijk in de sponning. Ik ga op de vloer liggen, met mijn sweater als kussen en denk erover na hoe ik hier ben terechtgekomen, zoals ik er nu aan toe ben. Zonder Henri. Zonder Sam. Sam is mijn beste vriend, en ik kan gewoon niet geloven dat we hem hebben achtergelaten. Sam is nadenkend, trouw en altijd bereid om anderen te helpen – in alles het tegendeel van Negen – en de afgelopen maanden hebben we voortdurend samen opgetrokken en gestreden. Negen is roekeloos, arrogant, egoïstisch en ook heel onbeschoft. Ik zie Sam voor me, in de grot van de Mogadoren, met een wild schokkend vuurwapen in zijn handen terwijl er een stuk of tien Mogadoren om hem heen rennen. Ik kon hem niet bereiken. Ik kon hem niet redden. Ik had harder moeten vechten, harder moeten rennen. Ik had Negen moeten negeren en terug

moeten gaan om Sam te redden. Dat zou hij ook voor mij hebben gedaan. De enorme schuld die ik voel, heeft een verlamrende uitwerking op me, tot ik uiteindelijk in slaap val.

Het is donker. Ik ben niet langer in een huis in de bergen, samen met Negen. Ik ben verlost van de pijnlijke nawerking van het blauwe krachtveld. Ik ben eindelijk weer helder van geest, al weet ik niet waar ik ben of hoe ik hier gekomen ben. Als ik om hulp roep, kan ik mijn eigen stem niet horen, ook al voel ik mijn lippen bewegen. Ik schuifel naar voren, met mijn armen uitgestrekt voor me. Plotseling doet mijn Lumen mijn handpalmen oplichten. Aanvankelijk is het licht nog zwak, maar al snel zwelt het aan tot twee krachtige lichtbundels.

‘John.’ Het is een schor gefluister.

Snel schijn ik met mijn handen om me heen om te zien waar ik ben, maar het licht onthult alleen maar een lege duisternis. Ik ga nu een visioen binnen. Ik keer mijn handpalmen naar de grond zodat mijn Lumen mijn pad zal verlichten, en loop in de richting waar de stem vandaan komt, die nu telkens weer mijn naam fluistert. Het lijkt de stem van iemand die jong is, en heel bang. Dan hoor ik een andere stem, ruw en staccato, die bevelen blaft.

De stemmen worden duidelijker. Het is Sam, mijn verloren vriend en de ander is Setrákus Ra, mijn ergste vijand. Ik merk dat ik de basis van de Mogadoren nader. Ik zie het blauwe krachtveld, de bron van zoveel pijn. Om de een of andere reden weet ik dat het me deze keer niet zal deren, en ik loop er zonder aarzelen doorheen. Het geschreeuw dat ik nu hoor, is niet afkomstig van mijzelf maar van Sam. Zijn gemartelde stem vult mijn hoofd terwijl ik de berg binnenga en door het labyrint van tunnels loop. Ik zie de verkoolde restanten van onze recente veldslag. Die zijn ontstaan toen ik een bal groene lava naar de gastanks onder aan de berg gooide, zodat er een vuurzee oplaaide. Ik loop door het grote hoofdgewelf, met de rotsrichels die in spiralen langs de muren lopen. Ik stap op de stenen brug die Sam en ik nog maar zo kort geleden gehuld in de onzichtbaarheidsmantel zijn overgestoken. Ik

loop verder, door allerlei gangen en gangetjes, terwijl ik voortdurend naar het verlamdende gejammer van mijn beste vriend moet luisteren.

Al voordat ik er ben, weet ik waar ik naartoe ga. De hellende vloer leidt me naar een wijde ruimte met een lange reeks celdeuren in de wanden.

Ze zijn er. Setrákus Ra staat in het midden van de ruimte. Hij is enorm en ziet er echt weerzinwekkend uit. En daar is Sam. Hij hangt in een bolvormige kooi naast Setrákus Ra. Zijn eigen, persoonlijke kooi van pijn. Zijn armen zijn hoog boven zijn hoofd vastgebonden en zijn benen zijn ver uit elkaar getrokken, op hun plek gehouden met ketens. Via een reeks pijpen druppelt een dampende vloeistof op verschillende delen van zijn lijf. Onder de kooi ligt een plas geronnen bloed.

Op drie meter afstand blijf ik staan. Setrákus Ra voelt mijn aanwezigheid en draait zich om, de drie Lorische amuletten van de Gardes die hij heeft gedood, bungelen om zijn brede nek. Het litteken om zijn keel klopt met een duistere energie.

‘We zijn elkaar misgelopen,’ gromt Setrákus Ra.

Ik doe mijn mond open, maar het lukt me niet om geluid uit te brengen. Sams blauwe ogen draaien mijn kant op, maar het is niet duidelijk of hij me ziet.

Opnieuw druppelt er hete vloeistof uit de pijpleidingen. De druppels raken zijn pols, borst, knieën en voeten. Een brede straal landt op zijn wang en stroomt langs zijn nek naar beneden. Nu ik zie hoe Sam gemarteld wordt, vind ik eindelijk mijn stem terug.

‘Laat hem gaan!’ schreeuw ik.

Setrákus’ ogen verhardden zich. De amuletten om zijn nek lichten op en die van mij reageert door eveneens op te lichten. Het blauwe Loraliel voelt heet aan op mijn huid, en vat dan plotseling vlam. Dat zijn mijn Erfgaven die het overnemen. Ik laat het vuur zich langzaam verspreiden over mijn schouders. ‘Ik laat hem gaan,’ zegt Setrákus, ‘als jij terugkomt naar de berg en met me vecht.’

Snel kijk ik even naar Sam, en ik zie dat hij zijn strijd tegen de pijn heeft verloren en buiten kennis is geraakt. Zijn kin hangt op zijn borst.

Setrákus Ra wijst naar Sams uitgemergelde lijf en zegt: ‘Je moet

besluiten. Als je niet komt, dood ik hem, en daarna de rest. Als je wel komt, laat ik hen leven.'

Ik hoor een stem die mijn naam roept en zegt dat ik moet opstaan. Negen. Happend naar adem ga ik rechtop zitten, en daarna open ik mijn ogen. Ik ben helemaal overdekt met een dunne laag zweet en pas na een paar seconden weet ik weer waar ik ben. Negen tuurt door het rafelige gat in de bakstenen muur.

'Hé, gast. Opstaan!' roept Negen van achter de deur. 'We moeten nog teringveel doen!'

Ik ga op mijn knieën zitten, zoek op de tast naar mijn amulet en knijp er dan in, zo hard als ik maar kan, in een poging Sams gekrijs uit mijn hoofd te krijgen. De slaapkamerdeur zwaait open. Negen staat in de deuropening en veegt met de rug van zijn hand over zijn mond. 'Ik meen het, jochie. Pak je zoi bij elkaar. We moeten hier weg.'